

Make center post
6m 6m 6m

LAKEFRONT BILLIONAIRES

WISTERIA BLOOMS

0123-1

THE MASTERMIND

0720-1

AMERICAN PRINCE

0120-1

DARLING DANIELA

1121-1

WAVES

0721-1

GALACTIC GIRL

0920-1

SECOND BEST

1122-1

QUEEN IRIS

0222-1

1020-1

CHASING MEMORIES

VILLAIN ORIGIN STORY

0121-2

SCALE: 1/8" = 1'-0"

LOVE

REDESIGNED

felújított szerelem

„Teljesen odavagyok ezért a könyvért!”

— *Green Flags Everywhere*

LAUREN ASHER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

*fine
selection*

ROUGH CROSS SECTION

LAUREN ASHER

LOVE
REDESIGNED

felújított szerelem

LAKEFRONT BILLIONAIRES

1

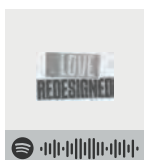
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

LEJÁTSZÁSI LISTA

Lauren Asher: Love Redesigned – Felújított szerelem

Hallgatáshoz szkenneld be

Felújított szerelem

Lejátszási lista

Szeretkezős dalok

Lejátszási lista

Stressz és depresszió

Lejátszási lista

Kalapáccsal kólintva

Lejátszási lista

Duke Brass: Greatest Hits

Album - Duke Brass

FIGYELMEZTETÉS

Ez a történet explicit jeleneteket tartalmaz, valamint előfordulnak benne olyan témák, amik érzékenyen érinthetnek egyes olvasókat. A részletes, angol nyelvű figyelmeztetésekhez olvasd be a lenti QR-kódot, vagy látogass el a <https://laurenasher.com/lrcw> oldalra.

LAKE AURORA

AZ ALAPÍTÓ HÁZA

A LOPEZ LUXURY
ÉPÍTÉSI TERÜLETE

JULIAN
VILLÁJA

LAKE WISTERIA

PARK
PROMENADE

HÍRES
HOMOKDÖNŐK

TÓPARTI VILLÁK

MŰHELY

LOPEZ ÚT

MUÑOZ-HÁZ

RAFAEL FARMJA

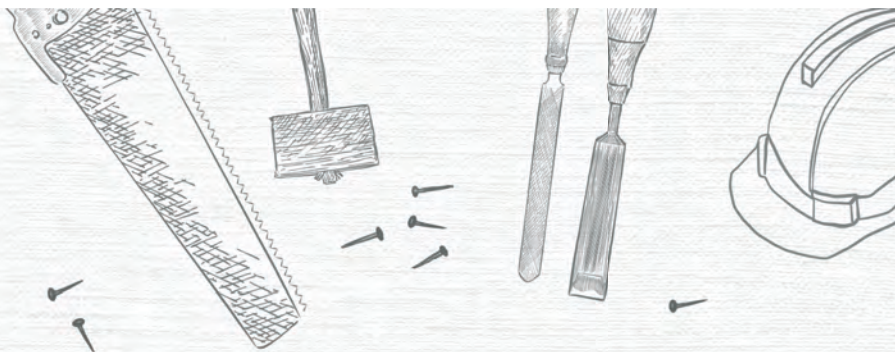
TÖRTÉNELMI NEGYED

FŐUTCA

FESZTIVÁLTÉR

VISTERIA
GIMI

Azoknak, akiknek a szeretetnyelve az elismerő szavak.
Dicséretre vágysz? Rám bízhatod magad (és Julian Lopezre is).

ELSŐ FEJEZET

Julian

TÍZ MÁSODPERCNYIRE VAGYOK ATTÓL, hogy szétduzzadjon az agyam. A városba vezető egyetlen út bedugult egy istentelenül lassú sofőr miatt.

A nap már vagy húsz perce lement, és azóta mást sem látok, mint a kaliforniai rendszámtábla csillogását a fényszórómban. Elnyomom magamban a késztetést, hogy rávillogjak, és a dudára tenyereljek. Még akkor sem engedek a kísértésnek, amikor a fekete Merci szedán kissé oldalra kacsázik, mielőtt újra egyenesbe kerül.

Cálmate.¹ Már csak öt mérföld, és eléred a Főutcat.

Azon tűnődöm, hogy elé vágok, hogy időben odaérhessek a keresztfiam tehetségkutató bemutatójára. De ha letérek az útról, akkor megsérülhet a vadiúj McLarenem. Márpedig nem azért beszéltem rá magam hosszú évek kemény munkájával arra, hogy megvegyem álmaim autóját, hogy aztán tönkretégyem a felfüggesztését egy hét használat után.

A mobilom felzeng, amitől összerезzenek. A kijelzőn felvillan az unokatesóm neve. Mély levegőt veszek, mielőtt rányomok a kormányon a hívásfogadásra.

¹ Nyugalom.

– Hol a pokolban vagy? – Rafael számonkérő sziszegése betölti az utasteret.

– Tíz perc, és ott vagyok.

Rosszalló hümmögés hallatszik.

– De öt perc múlva kezdődik.

– Ne aggódj! Azelőtt ott leszek, hogy Nico színpadra lépne.

– Nem tudom, hogy fogod ezt kivitelezni, amikor az első csoportban van.

*Mierda.*²

– Ezt nem tudtam.

– Pedig küldtem reggel SMS-t. A programtervet az utolsó pillanatban megváltoztatták, mert néhány gyerek lebetegedett. – Szemernyi sem törődik azzal, hogy leplezze a bosszúságát.

Rászorítok a puha bőrrrel bevont kormányra.

– A Lake Aurorában tartott meeting jobban elhúzódott, mint arra számítottam.

– Hát persze...

– Hamarosan minden egyenesbe jön.

– Hogyne... – Gúnyos hangja tovább tüzezi a haragomat.

Rafaelt a Lopez család laza tagjának tartották, mivel mindig mindent elkövetett, hogy mosolyt csaljon az arcokra. Egészen két évvel ezelőttig, amikor a felesége benyújtotta a válókeresetet.

Az unokatesóm mély sóhaja szétszakítja a csendet.

– Jól van... Nico meg fogja érteni.

Lehet, hogy a nyolcéves keresztfiam érett, de azért nem ennyire. És azok után, amin keresztülment a szülei válásakor, nem akarok felkerülni a családi csalódásainak egyre növekvő listájára.

– Anyád lefoglalt neked egy széket a hátsó sorban arra az esetre, ha mégis ideérnél.

² Francba.

– Rafa, ott le...

A mondat félbeszakad, ahogy bontja a vonalat.

*Pendejo.*³

Rafával mostanában egyre többször vitázom. Ez egyrészt a hozzáállásának köszönhető, másrészt én vagyok túl elfoglalt azóta, hogy átvettem az apám építőipari cégének vezetését. És hiába teszek meg mindent, hogy egyensúlyt teremtsék a magánéletem és a tény között, hogy a Lopez Luxury túlnövi az apám legvadabb álmait is, állandóan alulmaradok.

Végigpásztázom az út melletti keskeny szakaszt. Kissé saras és lejt, de épp megfelelő arra a pár másodpercre, amíg megelőzőm a Mercit.

Ne gondold túl, csak csináld!

Oldalra rántom a kormányt, és a gázra taposok. A motor felvisít, a kezek csikorognak, és megperdül a visszapillantón lógó rózsafüzér, amit anyám akasztott oda.

A szívem a torkomba ugrik, amikor az előttem lévő kocsí jobbra húzódik, és elvágja az utamat.

Baszki. Baszki. Baszki!

Az idő felgyorsul, amikor a kocsik egymásnak csapódnak. A fényszóró szétrobban, fém csikordul fémen, ahogy belerongyolok a Merci lökhárítójába. Előrebukom, de a biztonsági öv megfeszül rajtam, és visszaránt.

Hála istennek, a légsák nem robban ki, ám megkönnyebbülésem azonnal szertefoszlik. Ráébredek, hogy kihunyt a remény utolsó szikrája is, hogy odaérjek Nico fellépésére. És emiatt másra sem tudok gondolni, mint hogy leordítsam a haját annak a meggondolatlan sofőrnek.

Öt mély lélegzet. Apám hangjának emléke végigsimít a szívemet elviselhetetlenségig szorító dühszálakon. Tisztán látom őt magam előtt, ahogy felébreszt egy újabb rémálomból, és biztat, hogy lélegezzek mélyeket.

Sosem gondoltam volna, hogy huszonöt év múlva ugyanezt a technikát fogom alkalmazni. És tessék, mégis! Szorosan összezárom a

³ Faszfej.

szememet, és arra kényszerítem magam, számoljam a lélegzetvételeimet egészen addig, amíg a mellkasomban enyhül a rettegés, és a tomboló dühöm elpárolog.

Ahogy kiszállok és a Merci felé tartok, meglegyint a kora októberi szellő. A sofőr feje a kormányon, sötét, vállig érő haja eltakarja az arcát.

Kopogni akarok az ablakon, de a mozdulatom megakad, ahogy a kocsiból magasra ívelő sikítás tör elő.

– Semmi pánik! Úton vagyok! – Két csipogás, és a hívás megszakad.

A nő háta gyors tempóban emelkedik és süllyed. Nyilvánvaló, hogy zihál.

– Hé! – Rám sem bagózik, ezért ököllel az ablakra vágok. – Jól van?

Még mindig lehajtott fejjel felemeli a kezét. Remeg.

– Egy pillanat. – Még a hangja is reszket.

A gyomrom összerándul.

– Hívjak mentőt?

– Ne! Jól vagyok! – kapja felém a fejét.

*Vete a la chingada.*⁴

– Julian? – A nevem rekedt suttogásként hagyja el Dahlia Muñoz rózsás ajkát.

Évek teltek el azóta, hogy utoljára hallottam Dahlia lány hangját, és ez a felismerés úgy hat rám, mintha kalapáccsal ütnének mellkason.

Utoljára nyolc évvel ezelőtt láttam, amikor Nico keresztszülei lettünk. Akkoriban a családjaink miatt hamis, boldog mosoly mögé bújtunk. Ám a köztünk vibráló feszültség és kínos csend fojtogatott, mert apám másfél évvel ezelőtti temetése óta nem beszéltünk.

Ő az egész évét a Stanfordon töltötte, még a nyári szünetet is, miközben én végig kerültem őt, gyáván.

Igen, gyáva voltam. Akit felkavart, amikor megjelent az új barátjával és egyben régi szobatársammal, Oliverrel. Sosem gondoltam volna, hogy

⁴ Menj a fenébe!

valaha barátok, sőt mi több, egy pár lesznek. Oliver feltűnése, figyelmes pillantásai felérték egy hátbaszúrással, mivel pontosan tudta, miféle vágyakat és érzelmeket táplálok Dahlia iránt.

A keresztelő óta mindent elkövettünk, hogy elkerüljük egymást, és ez eddig remekül sikerült. Amit ezzel a meglepetéslátogatással tönkre is tett.

– Dahlia?

A tekintete rám siklik, amitől minden sejtemet előnti a menekülési vágy. Elrejttem a döbbenetemet, ahogy emelt fővel, az arcán alácsorduló szempillafestékekkel, enyhén remegő állal száll ki a kocsiból.

Dahliát az ismeretségünk alatti harminc évben csupán kétszer láttam sírni. Először, amikor azon versenyeztünk, hogy ki mászik fel gyorsabban a fára, és eltörte a karját. Másodszor az apja temetésén.

Mint ahogy a víz a Holdnak, úgy én sem tudok ellenállni Dahlia vonzásának, tekintetem bejárja tetőtől talpig.

Egyszerű, fehér pólója kiemeli aranyszínű bőrét és hullámos, barna haját, míg szakadt farmere inkább divatos, mint praktikus. A nagy, tártongó lyukakból előkandikál a térdkalácsa. Formás, lágy vonalai tökéletesen ellensúlyozzák éles arccsontját és hegyes állát, a puhaság és a bujaság tökéletes, füledt keverékét hozva létre.

A nyakszirtem bizsereg. Dahliára pillantok, aki összehúzza vörös, puffadt szemét, úgy mered rám. Tönkrement sminkje, és a szeme alatti sötét karikák semmit sem vonnak le a szépségéből. Mégis kicsúszik a számon egy epés megjegyzés, mielőtt megálljt parancsolhatnék magamnak:

– Szétsírtad a sminkedet.

*Pinche estúpido...*⁵

Egyértelműen látszik, hogy anyámmal és az unokatestvéremmel elmentben nem vagyok a szavak embere.

Dahlia homloka ráncokba gyűrődik, aranygyűrűi megcsillannak a holdfényben, ahogy megtörli az arcát.

⁵ Kibaszott idióta...

- Valami belement a szemembe.
- Mindkettőbe? – Összefonom a karomat, falat húzva magunk közé. Középső ujjával megdörzsöli a szeme sarkát.
- Előzékenyen szemet hunyhattál volna.
- Ilyennek ismersz?
- Szóval semmit sem változtál.

A magasságkülönbségünk miatt kénytelen hátradönteni a fejét, hogy a szemembe nézhessen. Diószínű írisze azokra a réges-régi, késő éjszákra emlékeztet, amikor az asztalosműhelyben megszállottan, aprólékos mozdulatokkal dolgoztam a legújabb művemem.

Felszipog, amivel egy pillanat alatt megsemmisíti minden gondolatomat.

- Allergia.

Hangja védekező, orra remeg, amitől a mellkasom árulkodón összeszorul.

Mi a fene ez? Miért reagálok így? Azonnal véget kell vetnem ennek.

Semleges arccal nézek rá, holott a szívem egyre ütemesebben veri a bordáimat. Nem sokáig tudja elviselni a tekintetemet, mert sóhajtván a kocsiajtónak dől.

Mondani akarok valamit, bármit, de a szavak cserben hagynak.

A pillanatot a mobilom csengőhangja töri darabokra.

- A fenébe!

A szemöldöke felszökik egészen a hajvonaláig.

- Mi történt?

Té. Mindig te.

A válaszat azonban vijjogó szirénák gyűrik maguk alá. Minden izmom megmerevedik, ahogy a járművek egyes sorban, villogó kigyó módjára kanyarognak felénk. Egy tűzoltóautó és egy mentőautó vezeti a csapatot, amit a seriff és helyettesei, végül Lake Wisteria városi busza zár.

Na, ne szórakozzanak már velem!

Dahlia káromkodása az ég felé száll.

– *Dios, dame paciencia con mi mamá!*⁶

A pillantásom metszõn szegezõdik rá.

– Vele beszéltél?

– Sajnos.

Csak Lake Wisteria környékén tudnak egy koccanást tömegkatasztrofává duzzasztani.

Valójában nem is a kocsik miatt aggódnak. Hanem miatta.

Dahlia több, mint a gyerekkori riválisom. Ő Lake Wisteria Egyetlen Eperkéje, aki végre hazatért, miután annyi éven keresztül élte kaliforniai álmát.

Én pedig egy *cabrón*⁷, aki jól elsúrta.

Megdörzsölöm lüktető halántékomat.

– Mit gondolsz, eltűnhetünk, mielőtt ideérnek? – ugrik Dahlia pillantása a kocsimra.

– Ez az egész a te hibád – csúszik ki a számon.

Elég néhány percet töltenem Dahlia társaságában, és máris visszacsúszom abba a rossz szokásba, hogy gondolkodás nélkül beszélek.

Ezt is hozzá kell írnom ahhoz a hosszú listához, amiért kerülnöm kell öt.

Csípõre teszi a kezét.

– Az én hibám? Nem kerülünk ebbe a helyzetbe, ha nem akarsz megelőzni!

– Jelenésem lett volna!

Felemeli a karját.

– Én...

Általában vágyom a csendre, de most valamiért frusztrál, hogy Dahlia az ellenállás első jelére elhallgat.

⁶ Édes istenem, kérlek, adj türelmet az anyámhoz!

⁷ pöcs

Villódzó piros, fehér és kék fények vonnak ragyogásba minket. Pár tűzoltó kiszáll, hogy felmérje a helyszínt, eközben két orvos már meg is állapítja: Dahlia és én is jól vagyunk.

Az idősebb tűzoltóparancsnok az ölelésébe vonja Dahliát.

– Anyukád hangja alapján úgy tűnt, mintha haldokolnál.

– Tudod, mennyire túlaggódja a dolgokat! – forgatja Dahlia a szemét.

A tűzoltóparancsnok megborzolja a haját.

– Csak a jó szándék vezérli.

– Lucifer is pontosan ezt mondta magáról – mormolja Dahlia csúfondárosan.

– Dahlia! – ugrik ki a buszból Rosa. Egyik kezében rózsafüzért, a másikban egy üveg szenteltvizet szorongatva rohan a lányához. Az anyám követi egy csapat emberrel a nyomában, és ezzel városi összejövettelé alakítják a baleset helyszínét.

– *Mami...* – vet gyors pillantást Dahlia a kordonszalag mögött kialakuló tömegre. – Mindenkit ide kellett csődítened?

– Nehogy elkezd! *¿Qué pasó?*⁸ – néz végig Rosa tetőtől talpig a lányán, majd letépi a szenteltvizes palack kupakját.

Ma este először Dahlia szeme a felettünk lévő csillagoknál is fényesebben ragyog.

– Julian belém jött.

A kis árulkodós.

Rosa úgy bámul rám, mint egy gyilkosra. Anyám odaviharzik hozzánk, hangjától megborzongok:

– Julian? Mondd, hogy ez nem igaz!

– *Ma...*⁹

Kikapja Rosa kezéből a szenteltvizes palackot. Gyors áldást vet rám, és lespriccel velem.

⁸ Mi történt?

⁹ Anya...

– Mit gondoltál, amikor megpróbáltad Dahliát leszorítani az útról?

– Azt, milyen kár, hogy nem sikerült.

A tűzoltóparancsnok köhögés mögé rejti nevetését.

Dahlia úgy mered rám, mintha lyukat akarna égetni az arcomba.

– Ne mondd, hogy ennyi éven át a haláloamat tervezgetted csak azért, hogy most elbukj!

– Bízz bennem. Nem követem el újra ugyanazt a hibát.

Bemutat nekem.

– Dahlia Isabella Muñoz! – kapja el a lánya kezét Rosa, mialatt az anyám sisteregve kiabálja:

– Luis Julian Lopez Junior!

Az anyám csak nagyon ritkán – és igazán dühös pillanataiban – hív a teljes nevemen. Ilyenkor tudom, hogy jobb, ha visszafogom magam, mielőtt teljesen kikel magából.

Dahlia és én egyszerre sóhajtunk fel, tekintetünk összekapcsolódik, a gondolataim szétszélednek, és csupán egyetlenegyet hagynak maguk után.

Őt.

A seriff közeledik a helyszínhez, ezzel megmentve attól, hogy még inkább zavarba hozzam magam. Szerencsére a személyes bosszúra szomjazó helyettese távol marad, ami kész áldás elnézve a mai balszerencsémre.

Dahliát ismerve biztos összebarátkozna velem, csak azért, hogy engem bosszantson.

A korosabb seriff egy gyors medveölelésbe zárja Dahliát.

– Szóval, mi történt?

– Le kellene tartóztatnod Juliant gyilkossági kísérletért. – Dahlia gonosz vigyora riadót fúj a fejemben. Az emlékek, melyek kitörlésével éveket töltöttem, kísérteties filmként pörögnek le előttem. Az, ahogy kiszélesedik a mosolya, akárhányszor én zavarba jövök vagy elszólom magam.

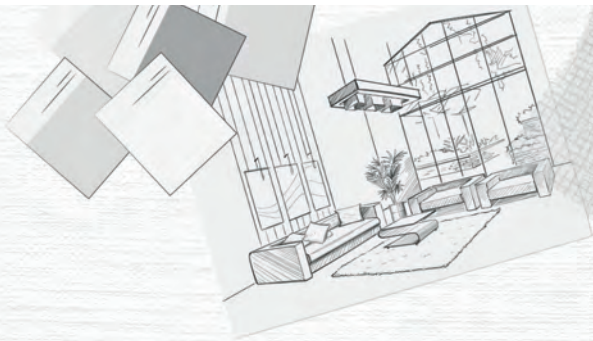
Az, ahogy csillogó szemmel felnézett rám, amikor táncoltunk – jobban mondván, amikor én mereven vezettem végig a táncparketten a *quinceañera*-ján.

Ugyanilyen arckifejezéssel mondta a gimis búcsúbeszédét is, amiben megköszönte nekem, a mindig mindenben csupán második legjobban teljesítő diáknak, hogy szorgalmasan küzdöttem ellene.

Milyen szánalmas, hogy egyetlen mosolya számtalan emléket idéz fel, amiknek jobb lenne a múltban maradniuk azokkal az érzésekkel együtt, amiket valaha is éreztem iránta.

Az az igazság, hogy nem tudom, miért tért vissza Dahlia Muñoz, de az biztos, hogy semmi jó nem származhat a visszatéréséből.

Egyáltalán semmi jó.

MÁSODIK FEJEZET

Dahlia

HA TUDTAM VOLNA, hogy a visszatérésemet Lake Wisteriába egy pánik-roham, egy autóbaleset és egy kisvasútnyi, üdvözlésemre siető városlakó kíséri, akkor inkább San Franciscóban maradok. Úgy tűnik, komoly hibák akadnak a tervemben, hogy majd elmenekülök a problémáim elől. Kezdve a férfival, aki élete nagy részét azzal töltötte, hogy ellehetetlenítette az enyémet.

Julian barna, szögletes arca köré ördögi glóriát von a vörösen villódzó fény, mialatt a seriffel beszél.

Az eltelt évek során annyira el voltam foglalva azzal, hogy messzire kerüljem őt, hogy nem vettem észre, amint igazi férfivá érett.

Nem vettem észre? Inkább csak szándékosan figyelmen kívül hagytam.

A vörös, villogó fények kirajzolják állkapcsának éles vonalát, ami vonzza a pillantásomat, hogy aztán a puha ajkára tévedjen, végül megpihenjen a reggel óta kiserkedt borostáján.

A luxusruhákhoz szokott szemem és az igazi olasz bőrt kiszagoló orrom alapján meg tudom mondani, hogy Julian ma esti öltözete tízezer dollárt kóstálhat, ami már önmagában is megdöbbentő. De a makulátlan

öltöny, a tökéletesen nyírt, sötét haj és a divatos, dizájnermokaszin sem fedi el teljesen az egyszerű és erőt sugárzó Juliant, akit ismerek.

Az orrán még mindig ott a dudor, amit akkor szerzett, amikor véletlenül eltörtem a könyökömmel. Illetve a borostás arcán végigfutó, fehér sebhely is arról tanúskodik, micsoda remek ötlet volt azon versenyezni, ki tud messzebbre ugrani a hintáról.

Pontosan tudom, hogy amikor valakivel beszélget, csak azért préseli össze a száját, nehogy valami butaságot mondjon. Ezt a szokását gyerekként vette fel.

Rám néz, mintha megérezné, hogy bámulom. Mélybarna szeméből elutasítás árad, ahogy a pillantása végigsiklik rajtam. Ám ahelyett, hogy ez mindennél jobban felidegesítene, épp ellenkező hatást vált ki belőlem, libabőrös leszek.

Az önvédelmi ösztönöm bekapcsol. Elfordulok Julianától és inkább hagyom, hogy az anyám és az övé, Josefina, a legjobb barátnők, velem foglalkozzanak. Ugyanolyan barna hajuk és szemük van, de a magasságuk, az arcvonásaik eltérőek, ahogy a személyiségük is teljesen más.

Habár az anyáink azóta barátok, hogy Mexikóban együtt cseperedtek fel, mi ketten Juliannel határozottan nem vagyunk azok. A legjobb esetben is csupán a családjaik révén vagyunk haverok, míg a legrosszabb esetben olyan gyerekkori riválisok, akik mindenből képesek versengést csinálni.

– Lefogytál. Biztos vagy benne, hogy eleget eszel? – csípi meg az arcomat anyám. Sötét szemöldöke ráncokba szalad. – Te mit gondolsz? – fordul Josefina felé.

Az ő savanyú arckifejezése anyám véleményét támasztja alá.

– Nem olyan gond, amit a finom, házi koszt ne tudna helyrehozni. Tudod, *panza llena*...

– ...*corazón contento*¹⁰ – fejezi be anyám.

¹⁰ Teli gyomor... boldog szív.

Kár, hogy a házi koszt csak a gyomromban lévő ürességet tölti meg, a mellkasomban lévő nem. Anya a vállig érő hajamat vizslatja.

– *¿Y qué pasó con tu pelo?*¹¹

– Levágtam.

– De miért? – nyög fel.

Csak egy hosszú, eltúlzott sóhajjal válaszolok.

– Nagyon tetszik. Különösen azért, amiért csináltad – kacsint rám Josefina.

Az orvosom írta fel az összetört szívemre, és mellé még egy üveg Zolof-tot is, hogy távol tartsa a szomorúságot.

Anya megragadja a vállamat, és tetőtől talpig végigmér.

– Örülök, hogy itthon vagy. A többivel meg később foglalkozunk.

– Én is örülök – válaszolom remegő hangon. Semmit sem akartam jobban, mint anyám ölelését és a rendíthetetlen hitét, hogy a Vicks VapoRub kenőcs mindent meggyógyít, még az összetört szívemet is.

Josefina a vállamra teszi a kezét, és megszorítja.

– Ne aggódj! Mindent helyrehozunk, kezdetnek egy kis *pozolével*.¹²

Míg az anyukám aggódó típus, addig Josefina a fiához hasonlóan olyan, aki mindig mindent igyekszik helyrehozni.

Bárcsak Julian örökölte volna az empátiáját is!

A seriff torokköszörülése szakítja félbe beszélgetésünket.

– Dahlia.

– Igen?

– Julian azt szeretné, hogy mindez ne kerüljön jegyzőkönyvbe, illetve állná mindkét kocsi javítási költségét.

– Szóval nem fogják sem megbírságot, sem közmunkára ítélni, amiért belém jött?

A seriff felkuncog.

¹¹ És mi történt a hajaddal?

¹² mexikói leves

– Szeretné, ha így lenne?

– Ha megígéred, hogy büntetésként órákig kell szemetet szednie az út széléről. – Csettintek. – Sőt! Legyen inkább napokig!

– *Mija*¹³ – mormogja helytelenítően anyu, míg Josefina csak nevet.

– Valahogy meg kell tanulnia a leckét! Súlyos sérülést is okozhatott volna!

A seriff mindentudó pillantást vet rám.

– Tudod, máskor, ha baj van a kocsiddal, akkor állj félre, és ne folytasd tovább az utat.

Összevonom a szemöldökömet.

– Baj?

– Julian mindent elmondott. Ha megint motorhibát észlelsz, azonnal állj félre, és hívj segítséget.

Miért hazudna Julian Lopez a seriffnek, ahelyett, hogy elmondaná az igazat, miszerint túlságosan el voltam foglalva a sírással ahhoz, hogy vezessek?

Talán mert azt tervezi, hogy később megszarol.

Anyám mindentudóan megszorítja a kezemet, amitől az izmaimban lévő feszültség elillan.

– Úgy lesz.

A seriff köszönésképp megpöccinti a kalapját.

– Most, hogy minden rendeződött, visszaviszünk mindenkit az iskolai tehetségkutatóra. Egyeseknek jobb, ha még tíz előtt ágyba kerülnek, mert aztán beüt a gyógyszerük. – Füttyent egyet, és a városi busz felé int. – Indulás!

– Mi inkább a gyerekeinkkel megyünk – hessegeti el Josefina a seriffet.

A helyettesek visszaterelik a buszra a tiltakozó tömeget, a mentők és a tűzoltók pedig már el is indultak a város felé, hátrahagyva a Muñoz és a Lopez családot.

¹³ lányom

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Miféle tehetségkutató? – kérdezem.

– Amit az általános iskola rendez minden ősszel – adja vissza Josefina a szenteltvizet üveget anyámnak. – Tényleg! Nem jössz velünk? Olyan jó lenne! Nico nagyon örülne, és utána mindannyian elmehetnénk vacsorázni.

A torkom kiszárad. Bármennyire szeretném is látni és megölelni a keresztfiamat, de attól, hogy együtt vacsorázzak azokkal, akik a legjobban ismernek, csak újra bepánikolnék, amit ma este inkább elkerülnék.

– Dahlia biztos fáradt – szólal meg Julian a szokásos, unott hangján.

Vagy olyan pocskul nézek ki, mint amilyen szarul érzem magam, vagy így akarja a tudtomra adni, hogy nem akarja, hogy ott legyek.

Tutira az utóbbi.

Fontolgatom, hogy mégis elnézek a tehetségkutatóra, így bizonyítva, mekkorát téved, de aztán belegondolok, mindez mivel járna.

Készen állsz arra, hogy mindenkivel találkozz?

Nem. Egyáltalán nem. Kis könnyebbség, hogy megkíméltek az üd-vözlőpartitól ma este, így jobb, ha nem kísértem a szerencsémet.

Két év távollét után előbb-utóbb úgyis találkoznom kell mindenkivel, de az a nap nem a mai.

– Juliannek igaza van. – A szavak karcolják a nyelvemet, és a rohadék még ki is húzza magát a beismerés hallatán. – Elégge megviseltek a történtek, és az egész napos vezetés után csak pihenni szeretnék.

– Ó! – Josefina mosolya lekonyul, amitől a fia újabb mogorva pillantást vet rám.

– Mi lenne, ha az előadásra menet Julian kitenne otthon? Mi ketten meg kölcsönvehetnénk a kocsidat – javasolja anya.

A jobb szemem megrándul. Ha ez a nő nem azzal töltötte volna az egész életét, hogy felneveljen, soha többé nem állnék szóba vele. Tudja jól, hogy Julian az esküdt ellenségem! Pont ugyanannyira utálok, mint éjjelente *pan dulcét*¹⁴ nassolni, vagy vezetni a kaliforniai csúcsforgalomban.

¹⁴ mexikói kenyér